

בעזרת קור-רוחה. הצילה אשה ישראלית את עצמה מאונס ברחוב ניו-יורקי

שבעלה מחכה לה. היא דיברה אליו כמו שאמא מדברת אל ילד. היא הלכה איתו יד ביד, ליטפה אותו. ולאט-לאט הוא התרכך, ונגרע.

אחר-כך, כשכבר הלכנו ושוחחנו, היא מספרת, "שאלתי אותו ברצינות מדוע הוא עושה דבר כזה, והוא אמר לי: תראי, אני רואה תמיד בטלויזיה נשים לבנות, בלונדיניות, מתנשקות עם גברים לבנים. גם אני רוצה סעם אשה לבנה".

באחד הרחובות היא אמרה לו: "כאן ה' בית שלי, בוא גיפוד עכשיו". היא עלתה במדרגות, דפקה באחת הדלתות, הסבירה לאנשים מה קרה לה, ולאחר שעה ירדה משם והלכה לביתה.

באותו לילה היא הודתה לאלוהים על ה' חיים הקשים שעברו עליה. כי דחא העובר דה שבעלה השני היה לאכול-וליסט, שסבל מהתקפות-עצבים תכופות, היא שהצילה את

החיים שלי איתו לימדו אותי איך להת' נהג עם אנשים כאלה, היא מספרת. גם אותו, במיקרים דומים, הייתי צריכה לה' גיע ככה. אם כי לא תמיד זה עזר. היא הכירה אותו עוד כשהיתה נשואה לבעלה הראשון. הוא היה צייר תמהוני, שישב על חוף הכינרת, ודיבר דברים מוזרים, וסיפר סיפורים מפליאים, והיא עזבה למענו את ביתה, את בעלה ואת שני ילדיה, והלכה איתו לכינרת.

★ ★ ★

אגדה על הכינרת

ייתה להם שם גלריה לאמנות וחיים קשים מאוד. האגדה היפה של הכינרת התבנתה. ריקה סבלה בחברת האלכוהוליסט הכרוני, שמדי פעם צריך היה לאשפו אותו בבתי-חולים. והתגבר, והמשיכה, עד שלא יכלה יותר, ולקחה את מעט הדברים שלה ונסעה לאמריקה, הרחק. עכשיו היא יושבת בעיירה קטנה ליד ניו-יורק. היא מטיילת הרבה בשדות שמ' סביב, מבלה עם בעלה את סופי השבוע ומחכה שהוא ייצא לפנסיה. "אז נעבור ל' ישראל, ונגור שם. המקום הזה הוא פשוט לא בשבילי".

התחילה לשוחח איתו. היא הסבירה לו ש' היא נשואה. היא לא יכולה לבגוד בבע' לה. הוא עצמו בחור נחמד. הוא בטח יוכל למצוא לו בחורה בגילו, לא מבוגרת כל' כך, וכו', וכו'. היא דיברה ודיברה ודיברה,

בקול רך ושקט. והוא המשיך בשלו: "בע' לך לא ידע. אל תספרו לו. את רוצה להת' חמק ממני! אני יודע!"

זוג אנשים התקרב למקום. ריקה חישה מהר — לקרוא להם, לא לקרוא להם? אם הית תקרא להם, עד שהם יגיעו, הוא יספיק לנעוץ את הסכין. אם היא תנסה לברוח אליהם, הוא זריז ממנה. היא נתנה להם לעבור.

"עכשיו, בוא נלך הביתה", היא ניסתה. "אה, את רוצה להיפטר ממני. נמאס לך?".

היא הציעה לו לטייל. היא אמרה לו

לשמור על קור-רוחה. לא לצעוק! אם אצק, הוא ייבהל וינעץ את הסכין עמוק יותר! לא לנסות לברוח! אין סיכוי! מה לעשות?" ואז, באופן אוטומטי, בלי לחשוב בכלל, היא שלחה יד אחת הצידה, וליטפה את ה' ראש השמנוני שנשם בכב' דות על צווארה.

"אתה בחור כל-כך נח' מד", היא אמרה, "למה אתה צריך להתנהג ככה?"

★ ★ ★

דנשק עם סכין על הצוואר

פני המיקרה הזה היא אהבה את ניו-יורק. היא היתה יוצאת בערבים לסרטים, עם ידידים. היא הל' כה לתערוכות, למוזיאונים.

באותו ערב המר והנימיה היא הלכה עם חברים לקול' נוע. אחרי הסרט הם רצו ללחץ אותה לביתה, והיא סירבה. "מה כבר יכול לק' רות לי", היא אמרה.

ישראלית, הגרה בתל' אביב, קשה להבין מה יכול לקרות לאדם ברחוב של עיר גדולה. לכן רבים כל-כך ה' מיקרים בהם מהת' הנשים, ובעיקר הצעירות שבהן, קורבן לאלומות.

אחרי אותו לילה החליטה ריקה לעבור לגור בעיירה קטנה, מחוץ לניו-יורק. המיק' רה גרם לה ועזוע קשה, ועד היום היא לא נרפאה ממנו.

אבל באותו ערב היא היתה שקטה. היא לא הראתה שום סימני פחד. "אני רוצה לנשק אותך", אמר לה ה' כושי בקול גס.

"בבקשה", היא ענתה לו, "אתה בחור נחמד, אבל איך אני יכולה לנשק אותך עם הסכין הזה על הצוואר?". הכושי הסיר את הסכין מעל צווארה, והיא נישקה אותו על פיו, אחר-כך היא

השעה היתה שתיים-עשרה בלילה ב' ניו-יורק. היה קר. גשם טיפס, במרחק שלושה רחובות מן הבית, באמצע רחוב 53, באחת הפינות החשוכות, הרגישה רבקה לפתע משהו חם ולח לופת אוהה בצווארה. להב של סכין נגעץ בגרונה.

בבית חיכה לה בעלה, הפרופסור סטון, "תיקח את הארנק שלי", היא הוציאה מילים מתוך גרונה, "יש שם הרבה כסף!". "אני לא רוצה כסף!", ענה לה הכושי ה' גבוה והמתנוד, שעמד מאחוריה.

"אז מה אתה רוצה? תגיד, אני אתן לך!", "אני רוצה אשה לבנה".

רבקה, המכונה בפי ידידיה ריקה, היא בחורה ערה ומלאת-חיים. היא טוענת ש' מלאו לה כבר ארבעים ושבע, אבל איש לא מאמין לה. היא נראית בת החצי מזה. בלונדית. כחולת עיניים. מלאת רעיונות. אשת-שיחה מרתקת.

★ ★ ★

לא דנשק! לא לברוח!

היא הגיעה לניו-יורק מישאול, לפני שנתיים. זה היה מייד אחרי גירושיה מבעלה השני. היא היתה עייפה, ומדוכאת. היא לא רצתה להכיר אנשים, ונפגשה רק עם ידידים ותיקים.

אצל אחד מוזגות החברים היא פגשה את בעלה השלישי, הפרופסור ג'וזף סטון. הם התחתנו לאחר שבוע של היכרות. "הרגשנו טוב ביחד", הוא מספר, "היא העבירה את המזחלות שלה אלי. השכנים הסתכלו על זה בצורה מזוהה, אז החלטנו, נו טוב, נתחתן. והיום אני לא מצטער על זה".

אבל באותו לילה, כשהיא עמדה לבד, ב' רחוב החשוך והשומם, כשירו של הכושי על עורפה, וסכיניו על גרונה, כל זה לא היה חשוב. היא חשבה על דברים אחרים:

• אף כי הסיפור אמיתי בכל פרטיו, שונו השמות על-ידי המערכת.

שיר זה או אחר, בצורה כל-כך קיצונית כפי שהסוכנים מכריזים?

★ ★ ★

מה ההבדל?

האמת פשוטה בתוכנית: כימעת כל המכשירים המוצעים בשוק הישרא' לי שחיים בטיבם.

ההבדל בין מכשיר אחד לשני: בעיקר ב' ארגו, בעיצוב החיצוני ובנוחיות הכיוון. קיים, כמובן, עוד הבדל בולט אחד: יצר' נים מסוימים עשויים להגיש לקונה שירות מעולה ממחרתיהם. את זאת ניתן לבדוק מראש, על-ידי שאלות מכוונות היטב, או קבלת פרנססקטים.

על כן הכלל מיספר 1 לכל קונה טלויזיה ישראלי הוא: אם אתה קונה מקלט, התעניין מראש בשירות המוצע לך ובאפשרות קניית חלקי-חילוף מקוריים.

אולם הפריט הקובע יותר מכל את טיב הקליטה של הטלויזיה שלך הוא — האנ' טנה. לכן רצוי שחוט-הירידה שלה יהיה מטיב מעולה, ושיורכה הרחק מכל קיר ומכלי שיהיו בו כיפופים חדים.

פרט אחר, הגורם לחיסבוכות רבות: אם האנטנה מכונת בכיוון לא-נכון — כלומר אם היא מצביעה לא בדיוק כפי שגלי-הקלי' טה דורש — תהיה הקליטה במכשיר-חל' שה, ולפעמים עלולים להופיע על. המסך צללים. וזאת — בגלל קליטה של הדי שידורים אחרים.

★ ★ ★

איזו אנטנה דרושה?

את כמה שנוגע לקליטת שידורים בדרך-כלל, צורך באנטנה לטוח רחוק, מא' לה המקובלת בארץ.

להיפך: אנטנה כזאת עלולה לקלקל לך את הקליטה. בגלל חורקית. די באנטנה פנימית או באנטנה חיצונית, עם אלמנט אחד או שניים, לקליטת שידורים מקומיים בלבד.

מכל מקום, חשוב שהרגש מקלט-טלויזי' מחו' לקליטת תוכניות מקומיות אין, בדרך-כלל, צורך באנטנה לטוח רחוק, מא' לה המקובלת בארץ.

להיפך: אנטנה כזאת עלולה לקלקל לך את הקליטה. בגלל חורקית. די באנטנה פנימית או באנטנה חיצונית, עם אלמנט אחד או שניים, לקליטת שידורים מקומיים בלבד.

מכל מקום, חשוב שהרגש מקלט-טלויזי' מחו' לקליטת תוכניות מקומיות אין, בדרך-כלל, צורך באנטנה לטוח רחוק, מא' לה המקובלת בארץ.

יעקוב צור בשידור הטלויזיה

המון צרפתי בשידור הטלויזיה

בים הסיסמות הולך האזרח הממוצע לאי' בוד. הוא אינו יודע מה לקנות, ולאחר שכבר רכש את מקלט-הטלויזיה שלו, אינו יודע איך לכתן אותו. הוא נזקק לעצותיהם של ידידי או שכניו, ובמיקרים רבים — להרבה מזל.

מה, אם כן, האמת לגבי טיבו של מכ'

לא היתה, איפוא, כל סיבה לכפות עלי' לשוב. נסעתי למשרד הפנים בירושלים, ל' פקיד בשם לוי. הוא אמר: "סע לתל-אביב, אין כאן תיק נגדך". נסעתי לתל-אביב, אמרו לי: "סע לירושלים, ללוי".

נואש, פנה פאזיו מטר לסמכות-העיצור האחרונה: העיתונות. הוא התקשר עם כתב העולם הזה.

"עניין גרמני" פיתאום נמצאו תיקיו של פאזיו, כי, מסתבר, היו לו שניים:

האחד בתל-אביב ר' השני בירושלים. בשניהם לא הופיע כל פריט הקשור ב' החזרתו לישראל, "זה כנראה עניין גרמני פנימי", הצהירו.

מטר מכחיש זאת: "לו גירשוני מגרמני יה — היו עושים זאת דרך בית-משפט, הוא טוען, במידה מסוימת של הגיון. עתה הוא בישראל, וכאן נמצאה סיבה

לרחק אותו לארץ: אשתו הגרושה עקפה את פסק-דינו של בית-הדין הדתי, פנתה לבית-המשפט המחוזי, ביקשה וקיבלה צוו המעניק לה ולילדיה דמי-מוזנות בסך 600 לירות לחודש.

"אני מובטל ואין לי פרוטה, בארץ, טוען פאזיו מטר המיואש, "מאיפה אקח 600 לירות?"

בכל העניין הזה, מודקרות שלוש שאלות מתמיהות:

• מדוע סירבו לתת לאזרח ישראלי, ערבי יליד הארץ — דרכון חדש, כשלא היה קיים נגדו כל תיק פתוח?

• אמ גורש ביוזמת שלטונות גרמניה הפדראלית — מדוע לא הגישה הקונסוליה הישראלית כל עזרה לאזרח מטר?

• ולבסוף — מדוע אולץ מטר להתר' צץ בין הלשכות, משך ממונה חרושים תמימים, בסרם קיבל תשובה כלשהי — וזאת, רק לאחר התערבותו של עיתונאי?

31